

บทที่ 1

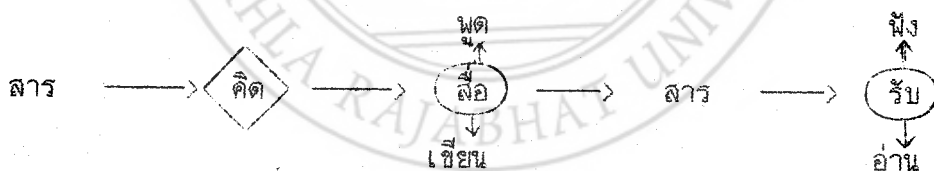
บทนำ

บทนำ

การดำเนินชีวิตประจำวันของบุคคลทั่วไปในสังคม แต่ละคนล้วนมีความจำเป็นที่ต้องติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่นเป็นประจำ ทั้งนี้ก็ด้วยจุดประสงค์เพื่อจะแจ้ง รายงาน แลกเปลี่ยน เรียนรู้ หรือรับรู้เกี่ยวกับเรื่องราว ข้อมูลข่าวสาร ความคิดเห็น ตลอดจนอารมณ์ความรู้สึกต่าง ๆ ระหว่างกันและกัน

การติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลตามที่กล่าวมาข้างต้นนี้ มีลักษณะสัมพันธ์กันเป็นกระบวนการ (Process) กล่าวคือ มีลักษณะเปลี่ยนจากจุดหนึ่ง ไปยังอีกจุดหนึ่ง ดำเนินติดต่อกันตลอดเวลาไม่มีจุดเริ่มต้น ไม่มีจุดสิ้นสุด¹

ถนอนมวงศ์ ล้ำยอดมรรคผล กล่าวว่ากระบวนการติดต่อสื่อสารของบุคคลนั้นมีความซับซ้อน ยิ่งนัก ไม่สามารถจะอธิบายรายละเอียดของความสัมพันธ์ต่าง ๆ ให้เห็นอย่างชัดเจนได้ แต่อาจจะสรุปให้เห็นภาพรวมโดยง่าย ได้ดังนี้²

¹ วาสนา จันทรสว่าง และ ทศนีย์ อินทรสุขศรี การสื่อสารเพื่อชีวิต หน้า 4

² ถนอนมวงศ์ ล้ำยอดมรรคผล "กระบวนการอ่าน" ใน การรณรงค์เพื่อส่งเสริมนิสัย

จากแผนภูมิดังกล่าวจะเห็นว่า การติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลลงฝ่ายที่มีวัตถุประสงค์จะถ่ายทอดสารกันนั้น ฝ่ายส่งสารจะต้องเรียบเรียงเนื้อหาของสารขึ้นในความคิดก่อน จากนั้นจึงสื่อออกมาโดยใช้ภาษาเป็นรหัสแทนความหมาย ซึ่งสามารถสื่อได้สองทาง คือ โดยการพูดและการเขียน ส่วนผู้รับสารจะเข้าใจความหมายของสารนั้น ๆ ได้ โดยการแปลรหัสภาษาจากการฟังและการอ่าน

การติดต่อสื่อสารในลักษณะของการอ่านนั้น ส่วนใหญ่มักจะใช้ในพฤติกรรมของการรับสาร แต่บางโอกาสอาจจำเป็นต้องใช้ในพฤติกรรมของการส่งสารด้วย ที่สำคัญ เช่น การอ่านรายงานหรือเอกสารสำคัญต่าง ๆ เพื่อแจ้งต่อที่ประชุม ต่อหน่วยงาน ทั้งในส่วนราชการและเอกชน หรือการอ่านรายงานข่าว ประกาศ โฆษณาต่าง ๆ ต่อสาธารณชน ทางสื่อมวลชน เช่น วิทยุ และโทรทัศน์ เป็นต้น

การสื่อสารด้วยวิธีการอ่านดังกล่าวข้างต้น ข้อบกพร่องที่มักพบเห็นกันอยู่เสมอ คือ ผู้อ่านอ่านออกเสียง ตัว ร ล และตัวควบกล้ำไม่ชัด เว้นวรรคหรือจังหวะไม่ถูกต้อง และอ่านออกเสียงคำบางคำไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี ตามความนิยม ดังจะเห็นได้ จากการอ่านรายงานข่าว ประกาศ โฆษณา ของ โฆษกวิทยุและโทรทัศน์ บางคนที่อ่านออกเสียงคำบางคำไม่ถูก เช่น คำว่า ถนนเจริญกรุง อ่านออกเสียงผิดเป็น "ถนน-จะ-เดิน-กรุง" วิทยาลัยครู อ่านออกเสียงผิด เป็น "วิทยา-ลัยครู" ลวรรณคดี อ่านออกเสียงผิดเป็น "ละ-หวัน-นะ-คดี" ตมนามคม อ่านออกเสียงผิดเป็น "คม-มะ-นา-คม" ฯลฯ ซึ่งข้อบกพร่องเหล่านี้ อาจก่อให้เกิดผลเสียได้หลายอย่าง กล่าวคือ ทำให้เกิดความผิดพลาด ด้านการสื่อสาร ทำให้ภาษาอันเป็นเอกลักษณ์ที่สำคัญยิ่งของชาติต้องเสื่อมหรือวิบัติลงไป โดยที่ผู้อ่านเองมิได้ตั้งใจหรือมิได้มีเจตนา และที่สำคัญ คือ อาจเป็นต้นแบบทำให้บุคคลอื่น ที่ได้ยินได้ฟังการอ่านออกเสียงคำที่อ่านผิด นำไปจดจำและออกเสียงคำนั้น ๆ ผิดตามไปด้วย

ปัญหาการอ่านออกเสียงคำไทยไม่ชัดเจน ไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี ตามความนิยมของโฆษกผู้อ่านข่าว ประกาศ และ โฆษณา เพื่อสื่อสารเรื่องราวต่าง ๆ ทางสื่อมวลชน เป็นปัญหาที่ประสบพบเห็นกันมาตั้งแต่อดีต ดังจะเห็นได้จากพระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ซึ่งได้ทรงปรารภเกี่ยวกับปัญหาเรื่องนี้ไว้ ในวโรกาสที่พระราชทานพระราชดำรัส

แก่ชุมชนภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีพุทธศักราช 2526 ดังความตอนหนึ่ง ว่า

... เรามีโชคดีที่มีภาษาของตนเองแต่โบราณกาล ซึ่งสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้ ปัญหาเฉพาะด้านรักษาภาษานี้ก็มีหลายประการ อย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในวิธีใช้ หมายความว่าวิธีใช้คำมาประกอบเป็นประโยคหนึ่ง เป็นปัญหาสำคัญ... แต่ปัญหาเรื่องการออกเสียงนั้นก็อันตรายอย่างยิ่ง นึกถึงคำว่า "มหาวิทยาลัย" เดี่ยวนี้ทางโทรทัศน์หรือทางวิทยุได้ยินว่า "มหาวิทยาลัย" กลายเป็น "วิทยาลัยหมา" ออกจะอันตราย ซึ่งเรายอมไม่ได้¹

จากพระราชปรารภในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่อัญเชิญกรมการคลังอ้างข้างต้นนี้ ประชาชนคนไทยตลอดจนหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐบาลและเอกชน น่าจะน้อมนำมาบงกชจิตสำนึกตระหนักถึงปัญหาและความสำคัญของการอ่านออกเสียงคำในภาษาไทย และร่วมใจกันถือเป็นหน้าที่ใน อันที่จะสนองพระราชดำริของพระองค์ โดยพยายามออกเสียงคำต่าง ๆ ให้ชัดเจนถูกต้องตามอักขรวิธี ตามความนิยม เพื่อรักษามาตรฐานของภาษาไทยไว้สืบไป

ความพยายามในการที่จะให้ประชาชนคนไทยช่วยกันรักษามาตรฐานภาษา โดยการใช้ภาษาให้ถูกต้องนั้น กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเป็นหน่วยงานหนึ่งที่มีหน้าที่รับผิดชอบ ในการจัดการศึกษาของชาติ ได้ให้ความสำคัญในเรื่องนี้เป็นอย่างยิ่ง พยายามดำเนินการที่จะส่งเสริมให้ประชาชนเล็งเห็นความสำคัญของภาษาไทย ในฐานะที่เป็นเครื่องมือในการสื่อสาร เป็นเอกลักษณ์ที่ล้ำค่าของชาติ และเป็นปัจจัยในการทะนุบำรุงความสามัคคีของประชาชาติ โดยการกำหนดให้สอนวิชาภาษาไทย เป็นวิชาพื้นฐานแก่นักเรียนทุกระดับชั้น ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึง ระดับอุดมศึกษา

¹ คณะกรรมการเอกลักษณ์ของชาติ รายงานผลสัมมนาเรื่องวัฒนธรรมทางภาษาไทย

ในส่วนของวิทยาลัยครู ซึ่งเป็นสถาบันอุดมศึกษา สังกัดกรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรสภาการฝึกหัดครู พุทธศักราช 2530-2531 ได้กำหนดให้วิชาภาษาไทย เป็นวิชาพื้นฐานบังคับ ในรายวิชา 2611201 (การใช้ภาษาไทย) จำนวนหน่วยกิต และเวลาเรียน 2(2-0) เนื้อหาในหลักสูตร มีดังนี้ "ความสำคัญและสภาพปัญหาของการใช้ภาษาไทย ในฐานะเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ศึกษาหลักเกณฑ์รูปแบบการใช้ภาษาไทย เพื่อสื่อความหมายทั้งใน การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน ในสื่อสารมวลชน และชีวิตประจำวัน ฝึกความรู้และประสบการณ์จากการอ่าน การฟัง และการสังเกตจากสิ่งแวดล้อม แล้วนำมาแสดงออกด้วยการพูด และการเขียนอย่างมี วิจารณ์ญาณ"

จากเนื้อหาหลักสูตรดังกล่าว ภาควิชาภาษาไทย วิทยาลัยครูลงชลา สหวิทยาลัยทักษิณได้กำหนดจุดมุ่งหมายในการสอนรายวิชา 2611201 ไว้ สรุปได้ดังนี้ ด้านการพูด การเขียน มุ่งฝึกทักษะให้นักศึกษามีความสามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสาร ได้ถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล ด้านการฟัง การอ่าน มุ่งฝึกทักษะให้นักศึกษามีความรู้ไปใช้ในการรับสาร ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เฉพาะการอ่านมุ่งการนำไปใช้เพื่อการสื่อสารเป็นสำคัญด้วย

จากประสบการณ์การสอนในรายวิชา 2611201 ผู้วิจัยสังเกตพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการเขียน การฟัง การพูด การอ่านเพื่อรับสาร และการอ่านเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาวิทยาลัยครูลงชลา โดยเฉลี่ย อยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ โดยเฉพาะในเรื่องการอ่านออกเสียงคำไทย พบว่า ผลการเรียนของนักศึกษาอยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำมาก กล่าวคือ มีนักศึกษาจำนวนมากอ่านออกเสียงคำต่าง ๆ ไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี ตามความนิยม เช่น ล้มฤทธิ์ผล อ่านออกเสียงผิดเป็น "ล้า-มะ-ริต-ณ" หรือ ชาติไซก อ่านออกเสียงผิดเป็น "ทาด-โคบ" "ทาด-ไซ-นะ" เป็นต้น ถึงแม้จะได้เรียนหลักเกณฑ์การอ่านคำเหล่านี้ผ่านไปแล้วก็ตาม บปรากฏว่านักศึกษาส่วนใหญ่ยังคงอ่านออกเสียงผิดอยู่เช่นเดิม และจากการที่นักศึกษาอ่านออกเสียงคำไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี ตามความนิยมดังตัวอย่างที่กล่าวมา เป็นผลสืบเนื่องทำให้นักศึกษานำคำเหล่านี้ไปใช้พูดผิดตามไปด้วย สังเกตเห็นได้จากการที่นักศึกษาออกไปอธิบายรายงานการค้นคว้า หรือการออกไปฝึกพูดหน้าชั้นเรียน ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่อาจารย์ผู้สอนจะต้องหาวิธีการแก้ไข เพื่อจัดปัญหาข้อบกพร่องดังกล่าวให้หมดไป หรือให้ลดน้อยลงไป

สนธิ ตั้งทวี ได้กล่าวถึงความจำเป็นในการฝึกการอ่านออกเสียงคำไทยแก่นักศึกษาว่า การฝึกอ่านออกเสียงนั้น ไม่จำเป็นเฉพาะแต่เด็กนักเรียนในชั้นประถมศึกษา หรือมัธยมศึกษาเท่านั้น ในระดับอุดมศึกษาก็ยังมีความสำคัญ และมีความจำเป็นอยู่มาก ทั้งนี้เพราะว่ายังพบข้อบกพร่องของการอ่านประเภทนี้ในระดับอุดมศึกษาอยู่เสมอ¹

สำหรับการสอนหรือการฝึกการอ่านออกเสียงคำไทยแก่นักศึกษา ในเวลาที่ผู้วิจัยมีหน้าที่รับผิดชอบ แต่เดิมผู้วิจัยจัดกระทำ โดยนำบัญชีคำการอ่านออกเสียงคำไทยมาฝึกให้นักศึกษาอ่านออกเสียงเป็นคำโดด พร้อมกับอธิบายหลักเกณฑ์การอ่านคำนั้น ๆ ตามอักษรวิธี ตามความนิยม หรือ ไม่ก็จัดกระทำ โดยรวบรวมบัญชีคำการอ่านออกเสียงคำไทยมาให้นักศึกษาฝึกอ่านเป็นคำโดดด้วยตนเอง ซึ่งการลองหรือการฝึกด้วยวิธีดังกล่าวนี้ ที่ผ่าน ๆ มาปรากฏว่า ไม่สัมฤทธิ์ผลเท่าที่ควร เพราะจากการวัดผลทางการเรียนของนักศึกษา หลังจากการสอน หรือการฝึกการอ่านออกเสียงคำไทยผ่านไปแล้ว พบว่า มีนักศึกษาเป็นจำนวนมากที่ยังอ่านออกเสียงคำต่าง ๆ ไม่ถูก จากปัญหาที่ประสบนี้ ผู้วิจัยคิดว่าน่าจะ ได้ศึกษาค้นคว้าปรับปรุงวิธีการสอน หรือวิธีการฝึกการอ่านออกเสียงคำไทยแก่นักศึกษาเสียใหม่ เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ให้สูงขึ้นกว่าเดิม

จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับข้อเสนอแนะในการสอน เรื่องการอ่าน ในสรุปรายงานการประชุมปฏิบัติการรณรงค์ เพื่อส่งเสริมนิสัยรักการอ่าน ความตอนหนึ่งว่า

ปัญหาของการอ่าน มี 2 ประการใหญ่ ๆ คือ อ่านไม่ออก และอ่านไม่เป็น การฝึกฝนหรือแก้ปัญหานี้ ต้องมีหลักการหรือรูปแบบของการสอนอ่านเป็นหลัก แต่ไม่จำเป็นต้องยึดทฤษฎีของนักวิชาการคนหนึ่งคนใดเสมอไป ซึ่งอาจกระทำ ได้โดยครูผู้สอนอ่านต้องเตรียมผู้เรียนให้พร้อม ดังนี้

1. เริ่มด้วยการสำรวจให้รู้จักผู้เรียน ครูอาจใช้แบบสำรวจในการตรวจสอบระดับความสามารถในการอ่านของผู้เรียน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการช่วยเหลือ

¹ สนธิ ตั้งทวี อ่านไทย หน้า 36

2. หาวิธีช่วยโดยใช้การแก้ไขให้ถูกต้องและตรงสาเหตุ
3. นอกจากนั้นจะต้องคำนึงถึงกระบวนการทางสมอง อารมณ์ และกิจกรรม¹

ข้อเสนอแนะที่กล่าวมานี้ ผู้วิจัยคิดว่าเป็นสิ่งที่มีประโยชน์อย่างยิ่ง สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการแก้ไข ปรับปรุง เพื่อแก้ปัญหาในการสอนหรือการฝึกการอ่านออกเสียงคำไทยแก่นักศึกษาได้ โดยนำข้อเสนอแนะดังกล่าวมาปรับใช้ ดังนี้

1. เริ่มแรก สัมภาษณ์ความรู้พื้นฐานด้วยการทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษาก่อนจะทำการสอน เพื่อจะได้จัดเตรียมเนื้อหาบทเรียนที่จะสอนให้เหมาะสมแก่นักศึกษา

2. เปลี่ยนวิธีการสอนหรือการฝึกการอ่านออกเสียงคำไทย จากที่เคยจัดกระทำโดยนำบัญชีคำการอ่านออกเสียงคำไทยมาอธิบาย และฝึกให้นักศึกษาอ่านออกเสียงเป็นคำ โดดหรือจากที่เคยสอนโดยนำบัญชีคำการอ่านออกเสียงมาให้ให้นักศึกษาฝึกอ่านเป็นคำ โดด ด้วยตนเองมาใช้วิธีการสอนหรือการฝึกแบบใหม่ โดยนำบัญชีคำการอ่านออกเสียงคำไทยที่จะสอนแต่ละคำ มาประกอบกับคำ หรือกลุ่มคำอื่น ๆ เป็นข้อความในรูปวลี หรือประโยค จากนั้นจึงอธิบายให้นักศึกษาสังเกตความสัมพันธ์ระหว่างคำที่จะสอนการอ่านออกเสียง กับข้อความที่นำมาประกอบ เพื่อใช้เป็นหลักในการจดจำการอ่านออกเสียงคำนั้น ๆ ตัวอย่างเช่น ในการสอนการอ่านออกเสียงคำว่า โฆษณา ซึ่งคำนี้ นักศึกษาส่วนใหญ่จะอ่านออกเสียงผิดเป็น "โค-สะ-นา" ถ้านำคำดังกล่าวมาประกอบกับคำอื่นใน ข้อความว่า "สินค้าจะไปโลดต้องโฆษณา" แล้วชี้แนะให้นักศึกษาสังเกตความสัมพันธ์ระหว่างข้อความ "สินค้าจะไปโลด" กับคำว่า "โฆษณา" ซึ่งมีเสียงคล้องจองกัน

¹กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ "สรุปรายงานการประชุมปฏิบัติการณรงค์เพื่อส่งเสริมนิสัยรักการอ่าน ระหว่าง 21 ตุลาคม - 13 ธันวาคม 2528 ณ จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดจันทบุรี จังหวัดมหาสารคาม และจังหวัดสงขลา" ใน การรณรงค์เพื่อส่งเสริมนิสัยรักการอ่าน หน้า 10

ผู้วิจัยคิดว่า การใช้วิธีการสอน หรือการฝึกแบบนี้ อาจจะเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยให้นักศึกษาสามารถจดจำการอ่านออกเสียงคำต่าง ๆ ที่ได้เรียนไปง่ายขึ้น และสามารถทรงความจำในการอ่านออกเสียงคำนั้น ๆ ได้นานขึ้น

3. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนใหม่ จากที่เคยใช้วิธีการสอนหรือการฝึก โดยนำบัญชีคำการอ่านออกเสียงคำไทยจำนวนทั้งหมด มาสอนเพียงครั้งเดียว เปลี่ยนเป็นเล่นหลายครั้ง โดยแบ่งจำนวนคำมาสอนทีละจำนวน แล้วจัดทดสอบทันทีที่การสอนแต่ละครั้ง เสร็จสิ้นลง เพื่อจะได้ทราบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำ ไทยของนักศึกษา จากนั้นก็จัดทดสอบอีกครั้งหลังจากการสอนผ่านไประยะหนึ่ง เพื่อวัดความคงทนในการจำนักศึกษาทั้งนี้ เพื่อจะได้หาทางช่วยเหลือนักศึกษาที่มีปัญหาในการเรียน ในลำดับต่อไป

วิธีการสอนหรือการฝึกการอ่านออกเสียงคำ ไทยตามที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยคิดว่าน่าจะ ให้ผลสัมฤทธิ์สูงกว่าวิธีการสอนหรือการฝึกแบบเดิมดังที่เคยจัดกระทำกันมา อย่างไรก็ตามความคิดดังกล่าวเป็นเพียงความคาดหวังเท่านั้น อันที่จริงยังมีอาจจะสรุปได้ว่า วิธีการสอนหรือการฝึกการอ่านออกเสียงคำ ไทยที่คิดขึ้นใหม่ แบบให้อ่านคำที่มีข้อความประกอบ กับวิธีการสอนหรือการฝึกแบบเก่า แบบให้อ่านเป็นคำโดด และการสอนหรือการฝึก แบบให้อ่านเป็นคำโดดโดยให้นักศึกษาฝึกอ่านด้วยตนเอง วิธีไหนจะให้ผลสัมฤทธิ์สูงต่ำกว่ากันมากน้อยเพียงใด จะกล่าวยืนยันได้ก็ต่อเมื่อ ได้มีการศึกษาค้นคว้า วิจัยหาคำตอบที่ชัดเจนออกมาก่อน

การศึกษาค้นคว้า เพื่อหาคำตอบเกี่ยวกับหัวข้อปัญหาดังกล่าวข้างต้น หลายคนอาจจะมองว่าเป็นเพียงหัวข้อปัญหาเล็ก ๆ แต่ผู้วิจัยคิดว่าในฐานะที่เป็นอาจารย์ผู้สอนเราไม่ควรจะมองข้ามปัญหานี้ไป ตรงข้ามควรให้ความสำคัญ และดำเนินการศึกษาวิจัย เพื่อหาคำตอบที่ชัดเจนให้ได้ ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยเห็นด้วยกับคำกล่าวที่ว่า ในระบบการศึกษาชั้นเรียน ถือเป็นหน่วยงานที่เล็กที่สุด และมีความสำคัญที่สุด การวางรากฐานในการพัฒนาคน ส่วนใหญ่มาจากหน่วยเล็ก ๆ การที่ครูผู้สอนเห็นความสำคัญของการทำวิจัยในชั้นเรียนจะเป็นการช่วยเสริมพัฒนาคุณภาพการศึกษาได้ทางหนึ่ง เพราะการวิจัยเป็นการศึกษาค้นคว้าความจริง โดยใช้วิธีการที่มีระบบที่เชื่อถือได้ เป็นการแก้ปัญหาทางวิทยาศาสตร์ที่ครูผู้สอนสามารถนำวิธีการนี้มาใช้ปรับปรุงปัญหาในชั้นเรียน โดยนำผลที่ได้

จากการวิจัยนั้น ๆ มาแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น¹

ดังนั้น ผู้วิจัยจึง ได้ศึกษาค้นคว้า เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษา ระหว่างกลุ่มที่เรียน โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านคำที่มีข้อความประกอบ กับที่เรียน โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดด และที่เรียน โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดด โดยให้นักศึกษาฝึกอ่านด้วยตนเอง เพื่อนำผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มาเป็นข้อกำหนดในการเลือกวิธีการสอนหรือวิธีการฝึกการอ่านออกเสียงคำไทยแก่นักศึกษาในโอกาสต่อไป ทั้งนี้โดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้นักศึกษาได้นำความรู้จากการเรียน เรื่องดังกล่าวไปใช้ประโยชน์ในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน ใช้ในการประกอบอาชีพ และสามารถเป็นแบบอย่างแก่บุคคลอื่น ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษา ระหว่างกลุ่มที่เรียน โดยใช้วิธีสอนที่ต่างกัน 3 แบบ คือ
 - 1.1 กลุ่มที่เรียน โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านคำที่มีข้อความประกอบ
 - 1.2 กลุ่มที่เรียน โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดด
 - 1.3 กลุ่มที่เรียน โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดด โดยให้นักศึกษาฝึกอ่านด้วยตนเอง
2. เพื่อเปรียบเทียบความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษาระหว่างกลุ่มที่เรียน โดยใช้วิธีสอนที่ต่างกัน 3 แบบ ตามที่กล่าวไว้ในข้อ 1.

¹กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ "เอกสารส่งเสริมการปฏิบัติตามหลักสูตร" ใน การประชุมเกี่ยวกับการวิจัยทางการศึกษาครั้งที่ 5 หน้า 11

3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับความคงทนในการจำ การอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษา จำแนกตามกลุ่มนักศึกษาที่เรียนการอ่านออกเสียงคำไทย โดยใช้วิธีสอนแต่ละแบบ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูอาจารย์ภาษาไทยในวิทยาลัยครูได้นำไปใช้ หรือนำไปปรับปรุงใช้ในการสอนเรื่องการอ่านออกเสียงคำไทยแก่นักศึกษา ในรายวิชา 2611201 (การใช้ภาษาไทย) และรายวิชา 2613106 (หลักการอ่านการเขียนคำไทย)
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูอาจารย์ ผู้บริหาร นักวิชาการ หรือผู้ที่เกี่ยวข้องได้นำไปใช้ หรือนำไปปรับปรุงใช้ในการสอนเรื่องการอ่านออกเสียงคำไทยแก่นักเรียน นักศึกษาในระดับชั้นต่าง ๆ
3. เพื่อนำเสนอแนวทางวิธีสอนการอ่านออกเสียงคำไทย ต่อครูอาจารย์ที่สอนวิชาวิธีสอนภาษาไทย หรือวิชาพฤติกรรมกรรมการสอน

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. กลุ่มตัวอย่างประชากรที่นำมาศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้ผ่านการทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำไทยแล้วทั้ง 3 กลุ่ม แต่ละกลุ่มมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำในแบบทดสอบใกล้เคียงกัน
2. การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ไม่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อมและองค์ประกอบต่าง ๆ ของนักศึกษา กลุ่มประชากรตัวอย่าง เช่น เพศ คาสนา ฐานะทางสังคมเศรษฐกิจ อาชีพและการศึกษาของบิดามารดา เขตที่อยู่อาศัย

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักศึกษาหลักสูตรปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการศึกษา ประกอบด้วย นักศึกษาวิชาเอกประวัติศาสตร์ วิชาเอกภูมิศาสตร์ และวิชาเอกดนตรีศึกษา คณะศึกษามนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ วิทยาลัยครูสงขลา สหวิทยาลัยทักษิณ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2533 รวม 3 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน จำนวนทั้งสิ้น 90 คน

2. เนื้อหาบทเรียน ซึ่ง ได้แก่ บัญชีคำการอ่านออกเสียงคำไทยที่นำมาใช้ในการดำเนินการทดลองสอน มีจำนวนทั้งสิ้น 90 คำ

3. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยจัดสร้างขึ้นเอง

4. ตัวแปรที่จะศึกษาค้นคว้า

4.1 จากความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าที่กำหนดไว้ว่า เพื่อเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษา ระหว่างกลุ่มที่เรียน โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านคำที่มีข้อความประกอบ กับที่เรียนโดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดด และที่เรียนโดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดด โดยให้นักศึกษาฝึกอ่านด้วยตนเอง ตัวแปรที่จะศึกษา มีดังนี้

4.1.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ได้แก่

- วิธีสอนการอ่านออกเสียงคำไทย แบบให้อ่านคำที่มีข้อความประกอบ
- วิธีสอนการอ่านออกเสียงคำไทย แบบให้อ่านเป็นคำโดด
- วิธีสอนการอ่านออกเสียงคำไทย แบบให้อ่านเป็นคำโดด โดยให้นักศึกษาฝึกอ่านด้วยตนเอง

4.1.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่

- ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษา
- ความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษา

4.2 จากความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าที่กำหนดไว้ว่า เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษา จำแนกตามกลุ่มนักศึกษาที่เรียนการอ่านออกเสียงคำไทย โดยใช้วิธีสอนแต่ละแบบ ตัวแปรที่จะศึกษามีดังนี้

- 4.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทย ของนักศึกษาแต่ละกลุ่ม ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแต่ละแบบ
- 4.2.2 ความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทย ของนักศึกษาแต่ละกลุ่ม ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแต่ละแบบ

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. การอ่านออกเสียงคำไทย หมายถึง การถ่ายทอดตัวอักษรคำต่าง ๆ ที่เห็นโดยการเปล่งเสียงให้ถูกต้องตามอักษรวิธี ตามความนิยม หรือถูกต้องตามมาตรฐานในภาษา เพื่อให้ผู้อื่นได้รับรู้หรือเข้าใจ
2. วิธีสอนการอ่านออกเสียงคำไทยแบบให้อ่านคำที่มีข้อความประกอบ หมายถึง การสอนที่จัดกระทำโดยอาจารย์ผู้สอนนำบัญญัติคำการอ่านออกเสียงคำไทย ที่จะใช้เป็นเนื้อหาบทเรียนในการทดลองสอนแต่ละคำ มาประกอบกับคำ หรือกลุ่มคำอื่นเป็นข้อความ ในรูปวลีหรือประโยค แล้วรวบรวมพิมพ์อัดสำเนาเป็นชุด นำมาแจกนักศึกษาเป็นรายบุคคล ในการทดลองสอน อาจารย์ผู้สอนอธิบายการอ่านออกเสียงคำนั้น ๆ ให้นักศึกษาฟังและอ่านตาม จากนั้นจึงชี้แนะให้นักศึกษาสังเกตความสัมพันธ์ระหว่างคำที่นำมาสอนอ่านออกเสียง กับข้อความที่นำมาประกอบ เพื่อช่วยให้นักศึกษาจดจำการอ่านออกเสียงคำดังกล่าวได้ง่าย และสามารถทรงความจำได้นานขึ้น เช่น ตัวอย่าง การสอนการอ่านออกเสียงคำว่า "ภูมิลำเนา" รายละเอียดในการอธิบาย มีดังนี้
ภูมิลำเนา อ่านออกเสียงว่า "พุม-ลำ-เนา"
นำมาประกอบกับคำอื่น ๆ ในข้อความว่า "จงภูมิใจในภูมิลำเนาของตน"

โดยชี้แนะข้อสังเกตที่นักศึกษาควรใช้ในการจดจำ คือ ทุกครั้งที่อ่านคำว่า "ภูมิลำเนา" ให้นักถึงคำว่า "ภูมิใจ" ซึ่งอ่านออกเสียงคำแรกว่า "พุม" เหมือนกัน

เมื่อการลอนเสร็จสิ้นลง อาจารย์ผู้สอนขอเอกสารประกอบการสอนคืนจากนักศึกษาทุกคน

3. วิธีสอนการอ่านออกเสียงคำไทยแบบให้อ่านเป็นคำโดด หมายถึง การสอนที่จัดกระทำ โดยอาจารย์ผู้สอนนำบัญชีคำการอ่านออกเสียงคำไทย ที่จะใช้เป็นเนื้อหาบทเรียนในการทดลองลอนแต่ละคำ มาอธิบายหลักเกณฑ์การอ่านคำนั้น ๆ ตามอักขรวิธี ตามความนิยม แล้วรวบรวมพิมพ์คัดสำเนาเป็นชุด นำมาแจกนักศึกษาเป็นรายบุคคล ในการทดลองสอน อาจารย์ผู้สอนอธิบายการอ่านออกเสียงคำนั้น ๆ ให้นักศึกษาฟังและอ่านตาม จากนั้นจึงอธิบายหลักเกณฑ์การอ่านคำดังกล่าวตาม อักขรวิธีตามความนิยม แล้วชี้แนะให้นักศึกษาได้สังเกตหลักเกณฑ์ในการอ่านคำที่นำมาสอนการอ่านออกเสียง เพื่อช่วยให้นักศึกษาจดจำการอ่านออกเสียงคำที่ได้เรียนไปง่ายขึ้น และสามารถทรงความจำได้นานขึ้น เช่น ตัวอย่าง การสอนการอ่านออกเสียงคำว่า "ภูมิลำเนา" รายละเอียด ในการอธิบาย มีดังนี้

ภูมิลำเนา อ่านออกเสียงว่า "พุม-ลำ-เนา"

โดยชี้แนะข้อสังเกตที่นักศึกษาควรใช้ในการจดจำ คือ คำดังกล่าวอ่านออกเสียงตามหลักเกณฑ์การอ่านตามความนิยม คำนี้ไม่ใช่คำสมาสจึงไม่ออกเสียงคำ "ภูมิ" ว่า "พู-มิ"

เมื่อการลอนเสร็จสิ้นลง อาจารย์ผู้สอนขอเอกสารประกอบการสอนคืนจากนักศึกษาทุกคน

4. วิธีสอนการอ่านออกเสียงคำไทยแบบให้อ่านเป็นคำโดด โดยให้นักศึกษาฝึกอ่านด้วยตนเอง หมายถึง การสอนที่จัดกระทำ โดยอาจารย์ผู้สอนนำเอกสารประกอบการสอนการอ่านออกเสียงคำไทยชุดเดิมตามที่กล่าวไว้ในข้อ 3. มาแจกนักศึกษาเป็นรายบุคคลแล้วออกคำสั่งให้นักศึกษาอ่านทำความเข้าใจ และสังเกตจดจำการอ่านออกเสียงคำนั้น ๆ จากคำอธิบายที่กำกับไว้ด้วยตนเอง

เมื่อนักศึกษาอ่านเสร็จเรียบร้อยแล้ว อาจารย์ผู้สอนขอเอกสารประกอบการสอนคืนจากนักศึกษาทุกคน

5. กลุ่มทดลอง หมายถึง นักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่นำมาเพื่อทำการทดลองสอนการอ่านออกเสียงคำไทย ด้วยวิธีสอนแต่ละแบบ แบ่งเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มทดลองที่หนึ่ง หมายถึง นักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่นำมาเพื่อทดลองสอนการอ่านออกเสียงคำไทย โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านคำที่มีข้อความประกอบ

กลุ่มทดลองที่สอง หมายถึง นักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่นำมาเพื่อทดลองสอนการอ่านออกเสียงคำไทย โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดด

กลุ่มทดลองที่สาม หมายถึง นักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่นำมาเพื่อทดลองสอนการอ่านออกเสียงคำไทย โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดด โดยให้นักศึกษาฝึกอ่านด้วยตนเอง

6. แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำไทย หมายถึง คำจำนวน 90 คำ ที่ผู้วิจัยคัดเลือกมาจากประมวลคำการอ่านออกเสียงคำไทย ซึ่งกำหนดสอนในรายวิชา 2611201 เพื่อนำมาใช้ในการทดสอบนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

6.1 ใช้ทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ก่อนการทดลองสอน

6.2 ใช้ทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ทันทีที่ทำการทดลองสอนเสร็จสิ้นลง

6.3 ใช้ทดสอบความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่าง หลังจากการทดลองสอนผ่านไปแล้ว 2 สัปดาห์ และประมาณ 2 เดือน ตามลำดับ

7. แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำไทย หมายถึง คำจำนวน 90 คำ ซึ่งเป็นคำชุดเดียวกันกับที่กล่าวในข้อ 6. ผู้วิจัยได้นำมาจัดสร้างเป็นแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำไทยเพื่อใช้ในการทดลองสอนนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง แบ่งออกเป็น 2 ชุด ดังนี้

7.1 แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำไทยแบบให้อ่านคำที่มีข้อความประกอบ

7.2 แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำไทยแบบให้อ่านเป็นคำโดด

8. ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำไทย หมายถึง ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง โดยสังเกตจากผลคะแนนที่ได้จากการทดสอบ ก่อนการทดลองสอน

9. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทย หมายถึง ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง โดยสังเกตจากผลคะแนนที่ได้จากการทดสอบทันทีที่การทดลองสอนเสร็จสิ้นลง

10. ความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทย หมายถึง ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง โดยสังเกตจากผลคะแนน ที่ได้จากการทดสอบหลังจากการทดลองสอนผ่านไปแล้ว 2 สัปดาห์ และจากการทดสอบหลังจากการทดลองสอนผ่านไปแล้วประมาณ 2 เดือน

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักศึกษาที่เรียนการอ่านออกเสียงคำไทย โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านคำที่มีข้อความประกอบ กับที่เรียน โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดด และที่เรียน โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดดโดยให้นักศึกษาฝึกอ่านด้วยตนเอง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทย ต่างกัน

2. นักศึกษาที่เรียนการอ่านออกเสียงคำไทย โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านคำที่มีข้อความประกอบ กับที่เรียน โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดด และที่เรียน โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดดโดยให้นักศึกษาฝึกอ่านด้วยตนเอง มีความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทยต่างกัน

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทย กับความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษาแต่ละกลุ่ม จำแนกตามกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแต่ละแบบ มีความสัมพันธ์กัน